

Referat despre revolutia neolitica

Odata cu sfirsitul erei glaciare Wurm (circa 10 000 i.e.n.) clima devenita mai calda a determinat mari schimbari in fauna si flora. Padurile s-au extins ocupand locul tundrei, pachidermele si alte animale mari au disparut sau au migrat, predomina acum cerbul si bovideele, vanatul a devenit mai rar, fapt care a facut ca grupurile umane sa se deplaseze pe distante mari, ajungand sa populeze continente noi, America si Australia.

Cu aceasta, omenirea a intrat intr-o faza noua de civilizatie, a neoliticului; o perioada care (incluzand si faza de tranzitie, a proto-neoliticului) se intinde in linii generale si dupa regiuni intre anii 8000-3000 i.e.n.

Dupa ce timp de cel putin o jumatate de milion de ani a trait din vinat si cules, acum pentru prima data omul ajunge sa domine natura, natura vegetala prin cultura plantelor si practica agriculturii, iar natura animala, prin domesticirea si cresterea animalelor. Cronologic, momentul se situeaza in sud-vestul Asiei pe la inceputul mileniului al VIII-lea i.e.n. Tehnica slefuirii si perforarii uneltelor de piatra, trecerea de la economia "pradatoare" (vd. Guy Racht) la una producatoare, de la cules la cultivarea plantelor si de la vatoare la domesticirea animalelor; apoi, inventia olarului, a rotii, a torsului si tesutului, perfectionarea navigatiei, transportul la distante mari a unor enorme blocuri de piatra si constructia monumentelor megalitice, sunt tot atatea cuceriri care justifica termenul de "revolutie neolitica".

Alimentatia continua desigur sa se bazeze inca in mare parte pe cules, vatoare si pescuit. In America, singura sursa de alimentatie pe baza de carne in aproape tot timpul neoliticului o va furniza vatoarea si pescuitul.

In Africa se vinau acum intens elefantul, rinocerul, hipopotamul, girafa, zebra, mistretul, antilopa, gazela si strutul. In zona orientala a Asiei mai traiau inca mamutul si rinocerul linos; in timp ce in regiunea occidentala a Asiei, precum si in Europa, omul continua sa aiba ca baza a alimentatiei carnea animalelor salbatice, a unor specii ramase din perioada paleoliticului superior (bovinele, cerbul, capra, mistretul, ursul, castorul, s. a.).

Dar cand omul a inceput sa cunoasca mai bine deprinderile unor animale, cand s-a gandit ca ar putea sa le foloseasca intr-un mod mai constant decat cel al vatoarei, spre a-i asigura necesarul de hrana (carne, lapte), sau de imbracaminte (blana, lina), sau spre a-i servi ca animale de povara sau de tractiune, a inceput sa le domesticeasca.

Mai tirziu, domesticirea animalelor pentru hrana carora trebuiau cautate noi pasuni a determinat o reluare a modului de viata nomada. Cu toate acestea, domesticirea si cresterea animalelor (care era ocupatia barbatului), precum si cultivarea plantelor, a cerealelor (care se pare ca era in mare masura o ocupatie a femeii cel putin la inceput), au fost ceea ce a facut posibil un mod de viata sedentara. Amandoua aceste activitati au favorizat traiul in grupuri mai mari, devenite apoi adevarate sate.

Faptul acesta a dus la dezvoltarea unor relatii umane mai intense si mai organizate; i-a dezvoltat omului sentimentul comunitatii, i-a asigurat o viata normala de familie, o viata de siguranta materiala, de oarecare liniste, favorizand totodata si crearea unor traditii si a unor anumite obiceiuri, a unei vietii spirituale in general (cf. L. Mumford).